

www.galarna.si

Kinley MacGregor: *The Dark Champion*

Prevod: Irma Kukovič

Copyright © 2003 by Sherrilyn Kenyon

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2018

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

MACGREGOR, Kinley

Temačni junak / Kinley MacGregor ; prevod Irma
Kukovič. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ,
2018. - (Bratovščina meča ; knj. 5)

Prevod dela: The dark champion

ISBN 978-961-7035-52-0 (broš.)

COBISS.SI-ID 94111745

Kinley MacGregor

TEMAČNI JUNAK

Bratovščina meča: 5. knjiga

Prevod:
Irma Kukovič

Vsem bralkam za podporo, ki mi jo dajete. Hvala vam! Ženskam RBL, ki mi dneve napolnite s smehom in me opomnite, da skupaj zmoremo vse. Za ženske in moške, ki brskajo po mojih spletnih straneh in ki so tako potrpežljivo čakali na novo knjigo Bratovščine meča.

Moji družini, še zlasti soprogu, ki mi nikoli ne dovoli, da bi pozabila, da je ljubezen najpomembnejša.

Prijateljem, ki so me ves čas podpirali (Janet, Brynna, Lo, Kim, Rebecca in Cathy), ter Lyssi, May in Nancy, ki so mi dovolile, da sem tvegala. Predvsem pa svojim družinskim članom in prijateljem, ki jih ni več ob meni – zelo vas pogrešam.

Naj vam vedno sije sonce in tukaj je velik objem do naslednjič, ko se spet snidemo!

PROLOG

Pristopi in za trenutek sedi k meni, prijatelj, popotnik, saj ti imam povedati zgodbo, ki je še nikoli prej nisi slišal.

Je o časti in prijateljstvu. O pogumu in plemenitosti. O moči in zvestobi. To je zgodba o fantih, ki so postali moški, pa ne zato, ker so se postarali, temveč zato, ker so šli skozi ognjeni pekel, z ramo ob rami, tja in nazaj, kljubovalno in predrzno s samo enim kodeksom časti med sabo.

Vsi bomo preživel.

Vsi se bomo vrnili domov.

Vsi smo bratje do konca.

Pravijo, da je najmočnejše jeklo izdelano v ognju pekla. Temu sem bil sam priča. Kajti tudi jaz sem bil nekoč med njimi. Ujet v deželi, ki je poznana kot Sveta dežela, kjer sem bil talec, sem spoznal te neverjetne moške.

V moji celici jih je bilo petdeset. V tesnem in hladnem prostoru, utrujeni, pretepeni in zdelani. Vendar ne poraženi. Ne, teh moških nikoli ne bi mogli poraziti.

Z ničimer, kar bi prihajalo s te zemlje.

Čeprav sem jih spoznal kot mladeniče in so bili nekateri le še dečki, so bili zdaj videti kot stari berači. Njihove obraze sta zaznamovali groza in lakota, oblačila so imeli potrgana, telesa polna brazgotin ter krvavečih starih in svežih ran. Vendar so se še vedno borili s takšno močjo, ki me preseneča še danes.

Od petdesetih jih je pet postalo naši vodje: Prikazen, ki se je pritajeno in skrivnostno premikal, medtem ko je zamotil naše stražarje; Škot, ki se je žrtvoval za druge, da niso bili kaznovani; Vdovar, ki nas je varoval in načrtoval naš pobeg; Čarodej, ki je znal zamotiti in ukrasti, kar koli je potreboval; in Opat, čigar učenjarski način in neskončna vera sta nas opominjali, da smo še vedno ljudje, čeprav smo živeli kot živali v zanikrnih kletkah.

Peterici smo nadeli naziv *Quinfortis*, kar v latinščini pomeni *moč peterice*. Vsak dan so nam dvigovali razpoloženje in upanje, medtem ko so nas ugrabitelji hoteli zlomiti. Brez njih se nihče ne bi zmogeti vrniti domov.

Zdaj bi bili že mrtvi.

Vsi.

Le v njihovo čast je zapisan ta šanson.

Vdovar

Srečal sem moškega, ki ga je Bratovščina nazivala z Vdovar od prvega dne, ko so me zaprli v ječo. Njegov

obraz je bil zaradi pretepanja tako izmaličen, da me je spominjal na grozljivo pošast. Vendar so bile njegove oči tiste, ki so me plašile.

Pametne in ostre so videle prav skozme. Ponudil mi je roko, kot jo je tudi drugim, ki so jih zajeli proti njihovi volji, in mi povedal, da me bo varoval do zadnjega diha.

In to je mislil popolnoma resno.

Na noč pobega iz pekla je sedem mož ostalo za nami, da so prikriili sledi.

Moč peterice, Fantom in Pagan.

Ko smo se vkrcavali na ladjo za domov, se je sedmerica pogumno soočila z zasledovalci in se zaščitila le z golimi rokami. Še celo zdaj, nekaj let pozneje, se še vedno jasno spomnim pogleda, ko so se v mesečini borili kot obsedeni junaki, medtem ko smo na njihovo zahtevo bežali.

Prikazen, Škot, Vdovar, Čarodej, Opat, Fantom in Pagan. Moški, ki niso hoteli uporabljati rojstnega imena, medtem ko so bili v ujetništvu, saj so bili manj vredni od živali, ki so se borile za lastno preživetje.

Moški, ki so jih povezovalе brazgotine, prisege drug drugemu in ožigosane desne dlani, ki so bile delo sovražnika, da bi jih večno opominjale na pretekli čas, ko so bili samo zveri.

Toda na noč pobega niso bili živali. Niso bili niti moški niti fantje.

Bili so legende.

Tiste legende, katerih pogum in nesebičnost nikoli ne bosta pozabljena.

Povedal sem že zgodbo Prikazni v Vitezu kresne noči, o blagoslovu, ki je doletelo Simona Ravenswoodskega.

Zdaj je čas, da napišem zgodbo drugega.

O Vdovarju, ki ga svet bolje pozna kot lorda Stryderja, grofa Blackmoorskega – moža mnogih skrivnosti in vrednot.

Moškega, ki se je vse življenje bojeval in mora šele odkriti lepoto, ki jo lahko najde izven bojnega polja.

Vsem tistim, ki ste radovedni, sporočam, da je bilo moje ime, kot tudi od drugih, spremenjeno v ujetništvu. Bratovščina mi je dala posebni vzdevek. Zdaj sicer uporabljam svoje krstno ime, toda da bi se predstavili svetu kot junaki, za katere vem, da smo, mi lahko rečete preprosto Minstrel. Sem potujoči bard, ki že od nekdanj išče svoj mir pred preteklostjo, medtem ko zagotavljam, da izvedo vsi o osebnem žrtvovanju moških, ki so ustvarili našo bratovščino.

In tukaj se začinja uradna zgodba Bratovščine meča ...

Prvo poglavje

»Preizkus orožja, pa še kaj. To bi morali imenovati preizkus popolnih bedakov,« je zamrmral Stryder Blackmoorski, ko je odhajal proti svojemu šotoru.

Niti eden od moških, proti katerim se je boril, mu ni predstavljal nobenega izziva. Prav lahko bi se boril proti svojemu bratu Kitu, saj so tako imenovani vitezi pokazali ravno takšne spretnosti.

Res je prekleta sramota, če človek ne zmore najti primernega nasprotnika.

Seveda so bili na letnem viteškem turnirju prisotni tudi štirje moški, ki bi ga lahko izzvali – njegovi lastni vitezi, ki so potovali z njim: Raven, Will, Swan in Val. Toda ob tem času je bila edina stvar, s katero so se borili, ta, kdo bo prej prišel do garderobe, še preden bi se, zaradi pretiranega popivanja v prejšnji noči, onečastili.

Peterica je bila predolgo v tuji deželi in skušnjave angleškega dvora ter njegova dekadentnost so bile preveč, da bi se Stryderjevi možje lahko uprli. Štirje vitezi so vse zadnje večere preživeli v veseljačenju in popivanju.

Prvi je izginil Will, ki je ujel vdovo bogatih oblin. Po večerji in več vrčkah medice se je Will, s svojo damo za petami, diskretno umaknil. Raven se je zaradi preveč popite pijače malo po polnoči zrušil v dvorani in sta Stryder in Swan poskrbela zanj. Ko sta imela mladega fanta na varnem v njegovi postelji, se je Swan poslovil, da bi se srečal s svojo zadnjo osvojitvijo – žensko, ki jo je vitez poznal komaj eno uro.

In Val ...

Val je končal v popivanju v družbi s kraljevimi možmi. Nedvomno ga bo bolela glava še kak teden ali več, glede na to, koliko vrčkov piva je možki popil.

Ob pol treh je Stryder zaželel svojemu prijatelju vse dobro in odšel v posteljo. Od takrat Vala ni več videl.

Ko je Stryder zjutraj odšel na zajtrk, še pred odhodom na vadbišče, v dvorani ni bilo nikogar od njegovih mož, in tudi njihovi šotori so bili prazni.

Toda do zdaj so se že zagotovo dvignili od mrtvih in se vrnil.

Morda pa tudi ne.

Ko je Stryder zapustil vadbena bojišče, ga je nadlegovalo le nekaj deklet, ki so si želele njegove pozornosti. Bile so različnih starosti in velikosti. Toda eno stvar so imele skupno.

Željo, da postanejo naslednja grofica Blackmoorska.

Kako si je želel, da bi bil tukaj Simon

Ravenswoodski, da bi mu pomagal izviti se vreščočim ženskam, ki so hvalile njegove kreposti, medtem ko so se dregale s komolci, ko so domišljavo skušale pritegniti njegovo pozornost. Za pomoč bi mu prav prišel celo njegov brat Kit.

Toda, kot po navadi, Kita ni bilo nikjer videti. Nedvomno je bil nekje s svojimi mrmrajočimi prijatelji, katerih razmišljanje je bilo plehko in neumno, in je skladal grozljive skladbe.

Stryder je hitro zatrl to misel, preden bi ga še bolj zjezila.

»Lord Stryder, prosim, izberite mene za *Damo vseh src!*« je zavpila mlada ženska v njegovo uho, ko mu je odmaknila črne lase.

Stryder je pogoltnil kletvico, ko se je skušal osvoboditi iz zahtevajočih rok.

»Ne, jaz bom *Dama*, kajne, milord?«

Stryder ni zmozel odgovoriti, saj so druge dame glasno kričale. Vsaka je grabila po njem in vlekla so ga za tuniko in okončine, medtem ko so druge živčno potiskale svoje spominke pod njegov oklep in čelado.

Da ne omenjamo njegovih verižnih hlač ...

»Imam koder las lorda Stryderja!« je zavpila ena ženska in omedlela.

Druga ženska je stopila čeznjo in skušala iz njene pesti izpuliti pramen las. ‚Nezavestna‘ ženska jo je hitro uzgriznila in urno zbežala s svojo trofejo.

To pa je podžgalo druge ženske, saj si je vsaka skušala priboriti košček njegovega mesa.

Stryder ni hotel nobene raniti, vendar je bilo več kot očitno, da se jih brez sile ne bo rešil.

»Dame, dame!« je zagrmel globok moški glas. »Prosim, trenutek za njegovo lordstvo, saj mora priznati več grehov, ki jih je storil.«

Stryder jim je namenil redek nasmešek, ko je prepoznal močno narečje globokega glasu Christiana Akreškega. Že tri leta so minila, odkar je nazadnje videl starega prijatelja.

Ženske so se hkrati našobile, ko so odstopile in naredile prostor moškemu, ki je bil oblečen v črno meniško kuto iz grobega platna.

Toda ko so zagledale Christianovo visoko, mišičnato postavo, so se njihovi obrazi v trenutku razvedrili.

»Škoda, da je menih,« je polglasno rekla ena od žensk.

»Ja,« se je strinjala druga.

Dobro, da niso vedele, da svetlolasca, ki je stal med njimi, ni zavezovala sveta prisega. Christian se je oblačil v meniška oblačila, da je prikriil svojo pravo identiteto.

Kar so dokazovale ostroge, ki so se občasno posvetile izpod črnega roba, ki se je vlekel po tleh, in črna meniška kuta, ki je zakrivala dejstvo, da

Christian nima tonzure. Ni bil duhovnik, temveč eden najboljših mečevalcev, ki jih je Stryder kdaj videl.

Da ne omenja, da je bil v svoji domovini, Bizantiniji, Christian Akreški kraljevi princ, ki je bil samo za korak oddaljen od prestola.

»Menih,« je rekel Stryder v pozdrav, ko je stresel Christianovo iztegnjeno roko. »Preveč časa je že minilo.«

»Ja,« se je strinjal Christian, močno zagrabil Stryderjevo roko in ga grobo potrepal po ramenu. »Preveč. Vendar je videti, da se nisi skoraj nič spremenil.« Christianov modri pogled je zdrsnil čez ženske, ki so še vedno oklevajoče stale.

Stryder je globoko izdihnil sapo. »Pa še kako res je.«

»Brat?« je ena od žensk vprašala Christiana. Bila je drobna rjavolaska bujnih oblin. Odprto povabilo na njenem obrazu je dalo vedeti, da če se bo Christian strinjal, bosta do jutra oba potrebovala duhovnika za spoved. »Se lahko malo pozneje *spovem?*«

Vražji pogled je prestrelil Christianove oči. Stryder je videl, da je previdno tehtal odgovor.

Ko je spregovoril, so bile to besede, ki jih je Stryder tudi pričakoval. Christian je že lahko bil pogan po svoji trenutni veri, vendar je čutil dovolj spoštovanja do duhovnikov, ki so ga vzgajali, da nikoli ne bi

onečastil njihovega slovesa s tem, da bi sprejel povabilo ženske, medtem ko je nosil njihovo oblačilo. »Ja, milady. Povedano mi je bilo, da ima lokalni duhovnik kar nekaj možnosti.«

Njen obraz je upadel zaradi razočaranja.

»Če nama dame oprostite ...« Christian je Stryderja odpeljal stran od skupine proti bleščeče pobarvanim šotorom, ki so jih vitezi postavili na hribu na drugi strani grajskih zidov.

Več kot tristo vitezov je prišlo v Hexlam na celomesečne igre, ki so jih priredili vsako leto jeseni. V nasprotju z drugimi vitezi Stryder ni prišel sem v iskanju slave ali bogastva – več kot dovolj je imel obojega. V Hexamu je bil po ukazu kralja, da bo lahko nadzoroval Stryderja, ki je imel zadnje čase več kot dovolj ,nesreč'. Res ga je nekdo želel videti mrtvega na najslabši možni način, in dokler ne bodo odkrili, kdo to je, je Henry želel, da je Stryder na domači zemlji.

Stryder se je ozrl čez ramo, da bi se prepričal, da jima ne sledi kakšna dama. Čeprav je bilo videti, da hrepeneče gledajo za njima, so na srečo ostale zadaj.

»Kaj te je prineslo sem?« je Stryder vprašal Christiana.

Christianov pogled je bil temačen, ko sta se vzpela po hribu. »Bojim se, da prinašam slabe novice. Lysander Marseilles je bil ubit.«

Stryder se je ob novici ustavil na mestu. Lysander

Marseilles je bil eden od moških, ki so bili v ujetništvu v Sveti deželi. Ko ga je Bratovščina osvobodila, ga je ravno Stryder poslal na Škotsko, da bi služil njegovemu prijatelju.

»Kako se je to lahko zgodilo?«

»Mučili so ga in ubili,« je rekel Christian z glasom, polnim jeze, kot jo je ob teh besedah čutil Stryder.

»Kdo bi si drznil kaj takšnega?«

»Sovražnik klana MacAllister,« je rekel Christian z glasom, ki je bil še globlji zaradi jeze in žalosti. »Potem, ko sta Lysander in Pagan pomagala Ewanu MacAllisterju, da je prišel domov, so Lysandra ugrabili in ga ubili. Zdaj sem namenjen na sever, da bom pomagal Paganu poiskati morilce in jih ubiti.«

»Potrebuješ še kakšnega mečevalca?«

Christianov obraz se je v trenutku sprostil. »Rekel bi, da ja, toda že samo dejstvo, da si tukaj v Angliji in ne na celini, mi da vedeti, da si na kraljevi nalogi in ne moreš oditi.«

Stryder se je ob tem namrščil. »Ja. Vendar mi ni všeč, da je eden od nas ubit.«

»Verjemi mi, da smo vsi enakega mnenja.«

O tem Stryder ni dvomil. Grozot ujetništva niso preživeli zato, da bi se vrnili domov k mučenju in uboju. Jeza, ki jo je čutil ob tej misli, se je vrtinčila v njem in zahtevala kri. »Prisezi mi, da bo hudodelec plačal za to.«

»Glede tega se ne boj. Pagan je pisal, da bo tistemu, ki je za to odgovoren, pokazal, kako so Saraceni ravnali s svojimi ujetniki.«

Stryder se je nehote spačil, ko se je spomnil nekaterih ,lekcij', ki so jim jih dali ugrabitelji. Tisti brezbožniki so dobro vedeli, kako v človeku vzbuditi obžalovanje, da se je sploh rodil, in ko je šlo za krvava dejanja, je vedel, da je bil Pagan daleč najboljši. Nihče ni vedel prave narodnosti tega moškega, toda vsi so poznali Paganovo pripravljenost za rezanje vratov. »Dobro.«

Christian ga je potrepal po hrbtu in spet nadaljeval pot po hribu navzgor.

Medtem ko sta hodila, je Stryder začel vleči trakove in spodnjice izpod svojega oklepa in čelade, kamor so jih potisnile ženske.

Christian ga je opazoval in se zasmel z globokim glasom. »Tvoje večno prekletstvo je zasledovanje lepšega spola, kajne?«

Stryder ga je posmehljivo pogledal. »Zdi se mi, da bi jim moral povedati o princu Christianu. S tem bi moral pridobiti nekaj miru pred njimi in njihovim spletkarjenjem, da bi se poročile z mano.«

»To ti sploh ne bi bilo v pomoč, saj sem že zaobljubljen.«

»Ahh,« je rekel Stryder in se temačno nasmehnil. »Skrivnostna princesa, ki je še nikoli nisi videl.

Povej, ali resnično misliš, da še vedno čaka v tvojem prastarem skrivališču, da se vrneš k njej?»

»Želim si, da bi bilo drugače, vendar dobivam dovolj pisem od strica, ki me spodbuja, da se vrnem domov in jo poročim, da vem, da je ubogljivo dekle, ki še vedno potrpežljivo čaka, da se vrnem domov.« Christianov glas je bil obarvan z jezo.

Stryder je dovolj poznal svojega prijatelja, da je vedel, da si je Christian želel, da bi si dekle našlo nekoga drugega in ga poročilo. Kot sam je bil tudi Christian najsrečnejši samec in ni imel prav nobene želje, da bi se zavezal s kakšno žensko.

Vsaj ne za več kot eno noč.

Stryder ju je odvedel v svoj rdeče-beli progasti šotor. Čelado je odložil na mizo in si snel rokavice. »Se boš kmalu vrnil domov in se poročil?«

Grenka jeza je prestrelila Christianov pogled. »Nobene želje nimam, da bi se vrnil domov, in to iz več razlogov. Že lahko, da sem princ, vendar jim ničesar ne dolgujem. Moja lojalnost pripada zdaj samo Bratovščini.«

Stryder je razumevajoče prikimal. Christianova družina je bila razlog, da je živel v samostanu v Acru, ko so ga zajeli Saraceni. Po smrti Christianovih staršev, ko je bil sam star šest let, je njegov stric poslal fanta k menihom, v upanju, da ga bodo ukrotili in bo, ko se bo vrnil nazaj v Bizanc, lahko vodljiva lutka.

Načrt pa se ne bi mogel bolj sfižiti, saj je bil moški pred Stryderjem močnejši od jekla in nikoli ne bi dopustil, da bi ga nadziral kdor koli ali kar koli.

Stryderjev oproda Druce je pritekel v šotor. Pri štirinajstih letih je bil preklast in štorast. Kodrasti črni lasje so bili kratko pristrizeni, vendar jim je vedno uspelo, da so bili videti razmršeni. Fant je velikokrat sanjaril in se spotikal ob stvari. Čeprav je bilo tako, pa Stryder z njim nikoli ni izgubil potrpljenja.

Kot je bil tudi Stryder pri teh letih, je bil tudi Druce sirota in varovanec krone.

»Opravičujem se, ker sem pozen, milord,« je rekel Druce, ko je zagrabil stolček in ga povlekel proti Stryderju. »Prišla je pripovedovalka in bila je resnično čudovita. Ves dan bi jo lahko poslušal, ko je razpredala zgodbe o ljubimcih, ki se jim je usoda izneverila.« Druce je splezal na stolček in segel, da bi zadaj razvezal Stryderjev oklep.

Stryder je zagodrnjal, ko se je sklonil toliko naprej, da je Druce laže dosegel kaveljčke in zanke.

Stryder je v trenutku vedel, kdaj se je Druce zavedel prisotnosti Christiana. Fant je padel s stolčka in skoraj podrl Stryderja, ko se je zakotalil po tleh.

Fant je dvignil pogled, njegov obraz je bil močno skesan. »Tako žal mi je, lord Stryder. Sem kaj prekinil?«

»Ne,« je rekel Stryder in mu pomagal vstati. »S